

Vojeslav Molè:

Zdravica.

Sneg zamel je vso daljino,
vihra vriska v temno noč, —
kakor kri se peni vino,
časo dvignil sem tresoč.

To na zdravje našim letom,
naj cvetejo ko doslej,
naj rasto pred celim svetom
kakor hrast šumečih vej.

To bodočnosti ognjeni,
rójeni iz smelih sanj;
kjer je mož — zlato jekleni,
božja iskra padi vanj.

Časo to pa vam, spomini,
vino v njej je srčna kri.
Kakor vzklili ste v davnini,
takšne nosim vas vse dni.

Gaj razpevani, šumeči,
kako daleč sva nocoj,
a še vedno sen o sreči
med teboj je in menoj.

Vse besede njene solnčne
v duši vedno še zvené
in v daljave so neskončne
vedno, vedno z mano šlè.

Sneg zamel je vse daljine,
vihra vriska v temno noč.
Sred samote in tujine
sem pri tebi, gaj pojoč . . .

